

pröppa. **K. buteljer.** — *K-d*, part. pass. Brukas adjektivt o. fig. i samma mening som: Dum. — *Korkande*, n. 4.

KORKEK, f. 2. Ett slags ständigt grön ek i länderna kring Medelhafvet, hvars mjuka bark kallas Kork. *Quercus suber*.

KORKFLÖTE, n. 4. Litet korkstycke, fäst på en metref, för att hålla kroken på lagom djup i vattnet.

KORKNING, f. 2. Handlingen, då man korkar.

KORKSKRUF, m. 2. pl. — *skrufvar*. 1) Liten skruf, enkom gjord att draga korkar ur buteljer. — 2) (fig.) Hårlock, som går i spiral likt gångorna på en korkskruf.

KORKSKÄRARE, m. 5. Handverkare, som af korkens bark skär proppar till buteljer och flaskor, m. m.

KORKSOPP, m. 2. Ett slags hattsvamp på björkstammar. *Boletus suberosus*.

KORKSULA, f. 4. Sula af kork (bem. 1).

KORKSVÄRTA, f. sing. Ett slags fin svart färg, som beredes genom bränning af kork.

KORKSYRA, f. 4. (kem.) Ett slags syra, som erhålles af kork.

KORKSYRÄD, a. 2. (kem.) Förenad med korksyra.

KORKTRÄD, n. 5. Se *Korkek*.

KORKÅPA, *körkäpa*, f. 4. Hvit, mångveckad, ofta med spetsar prydd ytterskjorta, som i de katolska och några protestantiska länder bäres i kyrkan utanpå de vanliga kläderna. [Chor —.]

KORKÄMNE, *kårrkämmne*, n. sing. (kem.) Eget ämne i kork, äfv. kalladt Suberine.

KORMÄSTARE, *körmästare*, m. 5. Person, vid en teater, som står i spetsen för korpersonalen, leder sången, samt undervisar och öfvar der till hörande personer. [Chor —.]

KORN, n. 5. 1) Frö af något sädeslag. Man säger sålunda Hvete-, Råg-, Bjugg-, Hafrekorn, o. s. v. *Utsädet ger tionde k-et*, skörden är tio gånger så stor som utsädet. Se *Blind*. — 2) (utan plur.) a) Allmänt känt sädeslag, med flera arter, såsom: *Allmänt K.*, fyrradigt, äfv. kalladt *Bjugg*; *Tvåradigt K.*, äfv. kalladt *Gumrik*; *Bredkorn* (se d. o.); *Sextradigt K.* eller *Höstkorn*; *Himalayekorn*, m. m. — b) Urtröskad säd af detta sädeslag. — c) Säd i allmänhet. Brukas numera sällan i denna bem., men bibehåller den i vissa sammansättningar, såsom *Kornbod*, *Utsädeskorn*. — 3) Helt liten del eller partikel af vissa ämnen, såsom *Sand-*, *Salt-*, *Krut-*, *Pepparkorn*, m. m. *Krossa till små k.* — 4) Syfte på en bössa, bestående i en knapp eller i en plan upphöjning, stående öfver och längs efter pipans medellinje. — 5) (i sing., oböjligt) Halten af den ädla metallen i guld- och silfvermynt. Jfr. *Skrot*. — *Ss. K-agnar*, *-ax*, *-brodd*, *-bröd*, *-gryn*, *-grynsgröt*, *-grynsvälling*, *-gröpe*, *-malt*, *-mjöl*, *-skyl*, *-åker*.

KORNA, v. a. 4. Groft pulverisera. — *Syn. Granulera*.

KORNAK, *kárnäck*, m. 5. En elefants förare.

KORNBlick ell. **KORNBliXT**, m. 2. Blixt af en så aflägsen åska, att intet dunder höres.

KORNBLOMMA, f. 4. Se *Blåklint*.

KORNBly, n. sing. Kornadt bly.

KORNBOD, f. 2. Se *Spannmålsbod*.

KORNDODRA, *korndäddra*, f. 4. En ört med gula blommor och stor blomvippa, bland vårsäd. *Myagrum paniculatum*.

KORNELL, *kárnäll*, f. sing. Växtsläktet *Cornus*.

KORNETT, *kárnätt*, m. 5. (eng. *Cornet*, fr. *Cornette*) 1) Lägsta officerare vid kavalleri, motsvarande fänrik eller underlöjtnant vid infanteriet. — 2) Fruntimmers natthufva. [Cor —.]

KORNETTIN, *kárnättin*, m. 5. Ett slags blåsinstrument, som användes vid militärmusik. [Cor —.]

KORNFONTÄN, *körnfänngtän*, m. 5. Se *Blomstergvast*, 2.

KORNGRÖT, m. sing. Gröt, kokad af korn-gryn.

KORNJUDE, m. 2. pl. — *judar*. Föraktlig benämning på spannmåls-handlare.

KORNIG, a. 2. 1) Sönderdelad i små korn, groft pulveriserad. *K-t krut*. — 2) Säges om en bergart, då den består af omedelbart med hvarandra sammanvuxna, större och mindre skarpkantiga korn. — Har sammansättningarna *Grof-*, *Fin-*, *Hvittkornig*, m. fl.

KORNING, f. 2. Ett ämnes sönderkrossning i större och mindre fasta korn.

KORNINGSKLOTS, m. 2. Träskifva till krutmassans korning i säll.

KORNISCH, *kárnisch*, se *Karnis*.

KORNNARR, m. 2. En vadfågel, stor som en kyckling, grå, med bruna fläckar; uppehåller sig mycket i sädesåkrar, och har sitt namn af sitt lockläte om qvällarna: *krax, krax*. *Gallinula Crex*. Kallas äfv. *Ängsknarr*, *Gräskära*, *Åkerskära*, *Vaktelkung*.

KORNNKRUT, n. sing. Kornigt krut.

KORNLÄRKA, f. 4. Se *Kornsparf*.

KORNMAL, m. 2. En nattfjäril. *Tinea granella*.

KORNMASK, m. 2. *Svarta k-en*, larven af *Sädesvitveln*.

KORNPULVER, n. 5. (fyrv.) Kornigt krut.

KORNRİK, a. 2. Rik på sädeskorn. *K-t ax*.

KORNSKRIKA, f. 4. Se *Ollonskrika*.

KORNSOCKER, n. sing. Ett slags konfekt, tillredd af korn och socker, nyttigt emot hosta.

KORNSPARF, m. 2. pl. — *sparfvar*. En art af Sparfågellarna, $7\frac{1}{2}$ tum lång, ofvan brungrå med svarta längdfläckar, inunder orent hvit; lever af sädeskorn. *Emberiza miliaria*.

KORNSÄLL, n. 5. Säll, som brukas vid krutets korning.

KORNTÄNG, f. 3. pl. — *tänger*. (tekn.) Se *Klyft*, 2.

KORNVATTEN, n. 5. Afkok af korn (2, b).

KORNVIVFEL, m. 2. pl. — *viflar*. Insekt af Skalbaggarna, stor som en loppa, brunröd; larven lever i spannmålsfrön. *Calandra granaria*.

KOROLLARIUM, se *Corollarium*.

KORP, m. 2. (lat. *Corvus*) 1) Fågel af Sparfåglarnes ordning, 2 fot lång, färgen svart, skimmerande i grönt och purpur. *Corvus Corax*. *Svart som en k.* (Talesätt) *Stjåla som en k.*, glupskt. (Ordspr.) *Den ena k-en hackar ej ut ögat på den andra*, tjufvar, roffare och skälmar hålla ihop. — 2) (fig. fam.) Roffare, prejare. — *Ss. K-bo*, *-fjäder*, *-låte*, *-penna*, *-unge*.

KORPA, v. a. 4. (fam.) Roffa åt sig. — *Korpande*, n. 4.

KORPFANA, f. 4. (hist.) Benämning på en fana, den Ragnar Lodbroks dottrar berättas med egna händer hafva sytt, och i hvars midt skådades bilden af en korp med utspända vingar.

KORPLUCKOR, f. 4. pl. (fam., skämtv.) Ögon. *Se upp med k-na!*

KORPMAT, m. sing. (i det gamla sagospråket) *Bli k.*, falla i strid.